

opinie

Financiering
Scientology
is wel eerlijkKarel Jeelof
Lezer te Amsterdam

'Vijfenvestig jaar bij Scientology: geen schulden en heel dankbaar.' Zo zou de kop van het volgende artikel kunnen luiden als Robin de Wever ('Diep in de schulden dankzij Scientology', *Trouw*, 10 september) werkelijk de moeite wil nemen om niet alleen kritiek van ex-leden te verspreiden, maar ook het verhaal van mensen die al decennialang scientoloog zijn, ondanks de emmers met bagger die in de media over hen en hun kerk is uitgestort.

Ik ken scientology al vanaf 1970. Ik heb er sindsdien nog geen dag spijt van gehad dat ik naar een introductielesing ging, en daar meemaakte dat ik me voelde alsof ik spiritueel eindelijk thuisgekomen was, na een lange zoektocht naar erkenning en bevestiging van mijn bestaan als spirit.

Sindsdien heb ik ervaringen in vele van mijn eerdere levens onder ogen kunnen zien, ervan geleerd en mij bevrijd van de spanningen en de lasten die deze mij in dit leven bezorgden. Net als Henk van den Dorpel ben ik enthousiast over deze moderne zielszorgtechnieken, over het bereikt hebben van de staat van 'clear', en de positieve invloed daarvan op de gezondheidstoestand van mijn lichaam.

De kritiek van Van den Dorpel over het donatiesysteem onderschrijf ik niet; ik zie daarin een gebrek aan begrip over het feit dat iedere kerk om te blijven voortbestaan geld nodig heeft, omdat ze nu eenmaal meedraait in een economische samenleving.

Onze overheid verlangt sinds de scheiding van kerk en staat dat de kerken door hun leden gefinancierd worden. Jonge kerken als de Scientology Kerk hebben geen in het verleden door kerkbelasting opgebouwde vermogens waardoor ze, zoals veel oude kerken, alleen al van de jaarlijkse rendementen kunnen blijven bestaan.

Ik vind het systeem van de bijdrage per dienst ook een veel eerlijker systeem dan de verouderde heffing van een kerkelijke belasting. Ik ben een stuk verder op de spirituele brug van scientology dan de geïnterviewde en heb dit kunnen doen zonder dat ik ervoor in de schulden zit en geheel op eigen kracht.

Hoe je met je geld omgaat, hoeveel je daarvan aan je kerk geeft, dat zijn persoonlijke beslissingen waarvoor je zelf de verantwoordelijkheid moet nemen.

DE VERDIEPING 10

Het geld moet klotsen bij Scientology

Scientology ken ik al sinds 1970. Ik heb er nog geen dag spijt van gehad.

Nelleke Noordervliet

Wanhopig geloven in
de werking van regels

Migratie zal blijven bestaan zolang er oorlog is en ongelijkheid

De publieke opinie over vluchtelingen is een monster met twee gezichten. Wees welkom zegt het ene gezicht met liefdevolle grijns, open armen, tranen van medegevoel. Donder op, zegt het andere gezicht, met een frons, kille ogen, grauwend muil. De publieke opinie is emotie en kent geen ratio.

Nu kunnen ratio en emotie in elkaars verlengde liggen en elkaar steunen tegenover de Onverschilbaarheid. In dat opzicht is de bemoeienis van de publieke opinie met een kwestie een - dubieuze - zegen te noemen. Als niemand zich iets gelegen laat liggen aan een hongersnood of een burgeroorlog in een ver land, voelen de slachtoffers zich nietswaardig, dat is erg. Maar maakt een probleem het monster met de twee gezichten wakker, berg je dan maar. Dan wordt het een slagveld in kranten en huiskamers. De emotie regeert. De ratio heeft er een hele kluit aan dat monster te temmen. In wezen schelen de misselijke tweets over verdronken vluchtelingen niet heel veel van een zending knuffels.

Politici zijn voor het merendeel afhankelijk van hun vermogen de publieke opinie (= emotie) stem en richting te geven. Ratio is een gevaarlijk instrument voor een politicus. Helaas. Als een wrak bootje gaan de verschillende partijen op de golven van de emotie mee. Het debat is een uitvergroting van de

emotie en geen plaats van overleg: hoe zullen we het doen? En zoals de publieke opinie emotie-gestuurd is, zo worden politici noodgedwongen illusionisten, goochelaars met konijnen uit hoge hoeden.

PvdA en VVD sloten een compromis, dat ze allebei anders uitleggen, een politiek hoogstandje. Het is een voorbeeld van illusiedenken dat zowel de grommende als de huilende groep tevreden moet stellen, maar geeft geen antwoord op praktische vragen. Asiel kan alleen worden aangevraagd in Europese kantoren aan de grenzen van brandhaarden, de fameuze 'regio', en dat is voor politici per definitie nooit Europa. Degenen die welkom zijn worden keurig getransporteerd naar Europa. Dat is de lange termijn. Goed idee. Maar ook uitvoerbaar? Mwah. Illegalen worden massaal gedeporteerd. Is daar een plan voor? Staan er treinen klaar met bewaking? Herculesvliegtuigen? Wordt illegaliteit dan weer strafbaar? Op korte termijn aanvaarden we een verplichte opname van een x-aantal vluchtelingen. Hoe integreren we die? En hoe lang duurt de korte termijn? Achter het compromis staat een wanhopig geloof in de werking van regels.

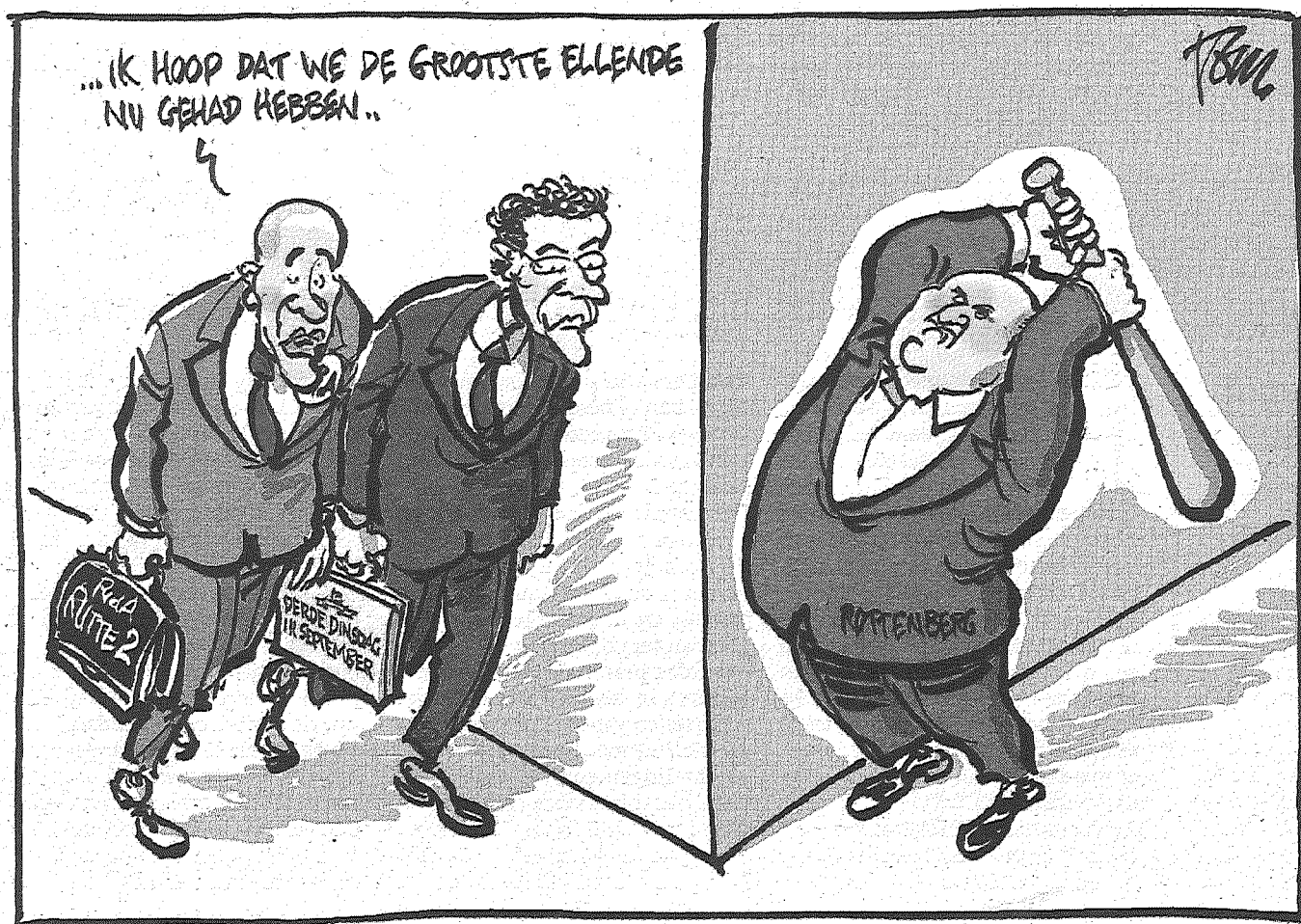
De Dublin-afpraak, waarbij asielzoekers in het Europese land van aankomst moeten worden geregistreerd en verwerkt, is ontploft onder druk van de omstandigheden. Deze nieuwe regeling zal niet eens van de grond komen, in ieder geval ontoereikend zijn.

Plan B is er niet, want dit plan is al voor de poorten van de hel weggesleept in de kabouterwereld van de Nederlandse politiek.

Migratie zal blijven bestaan zolang er oorlog is en ongelijkheid. Dapper zeggen dat we het probleem bij de wortel kunnen aanpakken door ongelijkheid te bestrijden en vrede te stichten is ook een illusie. Landen tot vrede bombarderen zeker. Is in Libië en Irak ook goed gelukt. Wil dat zeggen dat we elke poging de wereld een betere plaats te maken moeten opgeven? Nee, natuurlijk niet. We zijn als Sisyfus die almaar dezelfde steen tegen de berg moet rollen, om telkens weer opnieuw te beginnen. Camus noemde de gestrafte Sisyfus 'een gelukkig mens', dat wil zeggen een mens die gelijkmoedig aanvaardt dat hij niet alles kan fixen, die buigt voor de realiteit en niettemin zijn taak volbrengt.

De realiteit is dat geen enkele regeling en geen enkel compromis het probleem zal oplossen, maar dat nietsdoen geen optie is. Welke rol moeten beleidsmakers de publieke opinie gunnen? Moet de ratio het monster temmen met de karwats van de bureaucratie en het wazige compromis? Dat gaat niet lukken. Is de emotie eenmaal ontketend dan dient ze uit te razen, zoals woede overgaat, liefde verwelkt. Meestal duurt dat niet lang. Wat rest is de mouwen op te stropen, de scherven op te ruimen en met vallen en opstaan verder te gaan. *Wir schaffen das*. Het wordt nooit helemaal zoals je wilt dat het wordt. Maar het wordt.

tom

contact

Redactie
Opinie
Trouw
Postbus 859
1000 AW
Amsterdam
t 020-5629444
opinie@trouw.nl

Opinie is een vrijplaats voor discussie. Alle stukken zijn op persoonlijke titel. Artikelen tellen maximaal 600 woorden, Brieven maximaal 150. De redactie behoudt zich het recht voor bijdragen te weigeren, te redigeren of in te korten. Bijdragen worden ook via internet, databank of anderszins verspreid. Eventuele auteursrechten blijven berusten bij de schrijver. Inzendingen graag voorzien van naam, adres en telefoonnummer, ook de e-mails.